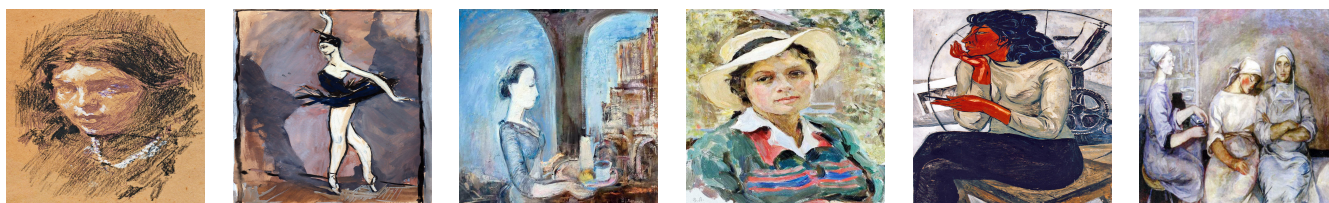

Н. П. Шостак

Лерман Зоя Наумівна

ЛЕРМАН Зоя Наумівна (14. 06. 1934, Київ – 01. 01. 2014, там само) – живописець, скульпторка, графік, педагог. Мати *О. Луцкевича*. Член НСХУ (1960). Закін. Київський художній інститут (1959; викл. [С. Григор'єв](#), [В. Костецький](#), *Г. Меліхов*), творчі майстерні АМ СРСР у Києві (1971, кер. С. Григор'єв). Викл. Держ. худож. серед. школи ім. Т. Шевченка (1960–71, 1973–89); викл. каф. живопису Нац. академії образотвор. мистецтва і архітектури (1998–2001; обидва – Київ). Учасниця міських, всеукр. (від 1963), міжнар. (від 1966) мистецьких виставок. Персон. – у Києві (1994, 1998, 2008), Одесі (посмертна, 2013). Представниця 2-ї хвилі авангарду – андерґраунду, укр. нонконформіст. течії. Для творчості Л. характерні ліризм, поет. образність та муз. пластика ліній, грація форм, колорит, що відображає емоц. атмосферу події, стає осн. її елементом. Деякі роботи зберігаються у НХМ, Музеї сучас. мистецтва (обидва – Київ). Серед учнів – [О. Дяченко-Цах](#).

Фотоілюстрації

Основні твори

живопис – «Азовське море», «Автопортрет» (обидва – 1958), «Балерина С. Коливанова» (1959), «За кулісами» (1960), «Мати з дитиною і пташечка», «Танцівник і дівчинка», «Біля вікна» (усі – 1960-і рр.), «Нічне чергування» (1966), «Дует» (1968), «Художник пише автопортрет (М. Вайнштейн)», «М. Агаєва», «Бабуся» (усі – 1969), «На Полтавщині», «На підводі» (обидва – 1970), «Білі жінки», «Пантоміма», «Хлопчик із обручем», «Розмова», «Сестри», «Натюрморт із репродукцією П. Пікассо» (усі – 1970-і рр.), «Фехтування» (1978), «Балет» (1979), «Циркачка», «Сусіди» (обидва – 1980), «Мрії» (1981), «Киянка» (1985), «Модель» (1987), «Ірина» (1988), «Спляча» (1990), «Обійми» (1991), «Вірменська дівчинка»

(1992), «Образ», «Ніч», «Та, яка прокинулася» (усі – 1993), «Жіночий портрет», «Удвох», «Пані з собачатами», «Танок» (усі – 1995), «Сон», «Бесіда клоунів» (обидва – 1996), «Ранок», «Двоє» (обидва – 1997), «Н. Ш.» (1997; 2000), «Вечір» (2004); графіка – «Автопортрет» (1960), «Балерина О. Потапова» (1963), «Н. Шостак» (1985); скульптурні портрети – «Р. Симонов» (1963), «Олена», «Н. Дерегус» (обидва – 1965); кераміка – цикл «Грузинські мотиви», «Л. Литовченко» (усі – 1970-і рр.).

Рекомендована література

1. Р. Prendergast. Zoya Lerman... a true non conformist // Swiss style. 2002. № 10;
2. Петрова О. Світ добра // Петрова О. Мистецтвозн. рефлексії. К., 2004;
3. Її ж. Малює і записує на берегах Зоя Лерман // Там само;
4. Шейніс Ю. Відчуття життя // Fine art. 2007. № 1;
5. Ялкут С. Чарівне кафе Зої Лерман // Там само;
6. Його ж. Мир Зої Лерман. К., 2008.

Бібліографічний опис:

Лерман Зоя Наумівна / Н. П. Шостак // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-54400>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).